FUNDAŢIA CULTURALĂ
BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr. 15, Octombrie 1998; 6 pag.

LEGIUNEA LA 71 DE ANI...

Tot ce se trimite scris de la Centru, (ordine, circulări, manifeste) nu se împart gratuit.

Se va vinde cu 1 leu foaia.

Şeful organizaţiei va trimite banii la fiecare 2 săptămâni. Pentru că nu avem de unde, dar mai ales pentru că ne-am învăţat a primi de „pomană". Legionarul trebuie să se desveţe de acest trist obicei. El se va simţi ofensat atunci când cineva îi va oferi gratuit ceva.

Cinstea lui, corectitudinea lui, mândria lui îi cer să înţeleagă că în dosul fiecărui manifest există: un om care munceşte şi cere pâine, o maşină, o hârtie, cerneală.

Plăteşte munca acestuia, pentru ca mâine să ţi se plătească şi ţie, corect, munca ta!

*

Şefii de organizaţii şi de unităţi, vor face educaţia tuturor legionarilor şi în special ţăranilor în acest sens, neadmiţând abateri şi fiind severi în executatea acestei circulări.

(CĂRŢILE ŞI BIBLIOTECA LEGIONARULUI):

1) Din economiile tale cumpără azi o carte, mâine alta şi fă-ţi o bibliotecă. O mică bibliotecă legionară. Ea să fie podoaba şi mândria casei tale. Ea îţi va lumina cugetul şi te va îndrepta totdeauna pe drumul cel bun.

2) Când vrei să faci cuiva un bine: dacă-l iubeşti şi dacă vrei să-i faci o bucurie; dacă vrei să-l salvezi de pe o cale rătăcită; cumpără pentru el o cărticică şi trimite-i-o. Mica jertfă îţi va fi răsplătită când vei şti că ai salvat un om.

CORNELIU ZELEA CODREANU
(1899 - 1938)

3) Caută, pe cât posibil, să te aprovizionezi numai de la regia legionară. Îndeamnă prietenii d-tale să cumpere numai de la regia legionară. Dacă cunoşti un comerciant, un advocat, un industriaş, fă-l să cumpere de aici. Căci astfel dai o mână de ajutor luptei uriaşe dintre noi şi cei ce vor să ne cucerească această ţară.

*

Tinere, la toate colţurile de stradă te aşteaptă duşmanul cu îmbietoare cărţi şi reviste, ca să te otrăvească. Fii tare. Respinge otrava. Cumpără numai literatura şi foile naţionaliste şi creştine. Soarbe fiecare cuvânt din apa vie a scrisului românesc-naţionalist-legionar (Din *CIRCULĂRILE* CĂPITANULUI).

(va urma)

Corneliu ZELEA CODREANU

CUIBUL
Unitatea de bază a Mişcării Legionare
IV. DIFERITELE FORME DE CUIBURI

Cuibul este o unitate de bază cu misiune multilaterală a cărei importanţă se dezvăluie încă de la început.
Cu toate acestea, el păstrează o anumită rigoare în principiile sale aşa cum s-a văzut în capitolul precedent.

Cu toate că nu există o limită formală la crearea unui cuib (deoarece orice om capabil şi autoritar este ispitit s-o facă) nu se constată decât un procent minim de abuzuri, pentru că principiile atribuite cristalizării şi funcţionării cuibului constituie un zid de apărare puternic împotriva eventualilor aventurieri politici. Teama, ruşinea sau bunul simţ joacă un rol important în sensul că împiedică constituirea cuiburilor neviabile sau a cuiburilor centrifuge spiritului mişcării.

Căci, pentru a fi şef de cuib, adică să te arăţi capabil să creezi un cuib, trebuie să îndeplineşti anumite condiţii şi să ai anumite calităţi. Aceste condiţii şi aceste calităţi nu au nimic comun cu cultura personală, cu poziţia socială sau profesională şi, mai puţin încă, cu starea de bogăţie sau sărăcie. *Caracteristicile necesare, le ai, sau nu le ai, potrivit construcţiei intime şi sensibilităţii interioare a fiecăruia.* Anumiţi indivizi sunt dotaţi cu aceste calităţi, indiferent de statutul lor social sau cultural. Ei ştiu să conducă, pentru că au simţul disciplinei, al echilibrului, al posibilului; ei ştiu să chibzuiască, să judece, să decidă; au personalitate, curaj, şi voinţă. În concluzie, nu poate fi şef oricine. Dar, în schimb, el poate să apară de oriunde, din oricare mediu.

Este adevărat că, în Mişcarea Legionară, studenţii şi intelectualii joacă un rol primordial. Dar ar fi neproductiv şi nedrept să se impună ca şefi de cuiburi, în toate straturile societăţii, numai din cele două categorii, sub pretext că ceilalţi nu ar fi capabili să se achite de această sarcină tot atât de bine ca şi ceilalţi. În mod sigur au existat o mulţime de studenţi de origine ţărănească sau muncitorească care au creat cuiburi în localităţile lor de baştină, şi le-au condus vreme îndelungată înainte de a le trece sub comanda unui legionar ţăran sau muncitor. Era normal, dat fiind că Mişcarea Legionară a recrutat primii săi combatanţi din rândurile studenţilor care deveneau astfel primii şi cei mai buni propagandişti. Dar, situaţia creată nu era o regulă, ci o stare de necesitate, un mijloc imediat de pătrundere în alte medii sociale şi profesionale.

La început, când elementele legionare erau puţin numeroase şi risipite în ţară, crearea unor cuiburi a avut loc într-o manieră spontană şi nediferenţiată. Acolo unde apărea un om voluntar şi capabil, şi unde mediul era propice, cuibul se forma. La origine, cuibul era unitatea de luptă a tuturor acelora pe care putea să-i înregimenteze un şef; muncitori, studenţi, ţărani, comercianţi, tineri sau bătrâni, fără deosebire. Important era faptul că se constituia o unitate viabilă în mijlocul căreia nou veniţii puteau să-şi facă ucenicia.

Chiar şi astăzi, nu este o regulă să existe cuiburi de intelectuali, de muncitori, de studenţi, etc. Nimic nu împiedică un student sau un comerciant să facă parte dintr-un cuib de muncitori sau invers. Acum, de exemplu, legionarii din exil fac parte din unităţi active, fără nici o diferenţă. Foarte adesea, dealtmiteri, acela care conduce un cuib sau o garnizoană nu este decât muncitor, pe care toţi ceilalţi îl respectă şi se supun ordinelor lui. Diferenţele s-au produs cu timpul, pe măsură ce creştea numărul cuiburilor şi când toate straturile profesionale şi sociale începuseră să intre în rândurile Mişcării Legionare. Cuiburile, în vitalitatea lor exuberantă, s-au răspândit în toate straturile, în mod vulcanic.

Această pătrundere a declanşat o selecţie naturală în recrutarea membrilor, fără să elimine totuşi regula primară. Sub presiunea acestei îngemănări naturale, Corneliu Codreanu a fost determinat mai târziu să creeze Corpurile Legionare. Sub imboldul faptelor, regula care s-a impus cu timpul ca o linie de conduită pentru constituirea cuiburilor, a fost cea "de grupare": acela care voia să creeze un cuib trebuia, pe cât posibil, să-şi aleagă viitorii camarazi din rândurile celor ce i se asemănau. Regula s-a impus foarte simplu căci viitorul şef de cuib trebuia, înainte de toate, să aibă o puternică simpatie pentru camarazii săi; mai mult, pentru a se face înţeles şi pentru a fi urmat, trebuia să vorbească aceeaşi limbă cu ei. Înainte de a pune în practică educaţia legionară şi de a obţine comuniunea în spiritul tuturor, el trebuia să permită fiecăruia să se simtă bine, să aibă în faţa lui stimulentul unui "seamăn", să maturizeze puţin preceptele legionare într-o ambianţă nu prea străină de obiceiurile sale.

Au fost desigur nişte derogări de la această regulă, mai ales în cazurile profesiunilor liberale, unde era destul de dificil să constitui numai cuiburi de profesori, de ingineri, de medici, de avocaţi, de arhitecţi, de artişti, etc. Cu toate acestea, cultura lor, în oarecare măsură asemănătoare, le permitea o apropiere fără neînţelegeri şi fără dificultăţi.

Regula nu a fost strictă niciodată, dar a tins spre stabilizarea multor feluri de cuiburi, din care unele au dat, ca urmare a acestui fapt, diferite *"Corpuri"*.

Aceste cuiburi, în alcătuirea lor interioară şi în finalitatea lor pur legionară, nu diferă deloc unul de altul. Toate sunt construite pe aceleaşi principii şi urmează aceleaşi reguli fundamentale de comportament. Adică, ele trăiesc fenomenul legionar cu aceeaşi intensitate, dar pe paliere distincte, în conformitate cu posibilitatea lor de înţelegere, cu ambianţa lor profesională, cu stadiul lor de dezvoltare intelectuală şi spirituală. Totuşi, ele încearcă, toate, să se adapteze, să se integreze universului legionar.

Mişcarea Legionară este formată din două subdiviziuni (vezi schema de la începutul cărţii), în care se încadrează cuiburile:

I) Organizaţia politică de bază.

În prima subdiviziune trebuie să se distingă:

A. Organizaţia naţională, care, prin intermediul Departamentului, al Sectorului şi al Garnizoanei duce la cuiburile legionare, atât la oraş cât şi la ţară.

În această organizaţie nu intră studenţii şi nici muncitorii, care sunt ataşaţi Mişcării după alte criterii.

La fel, nu există "Corpuri" aparte pentru cuiburile din această categorie. Ţărani, orăşeni, meseriaşi comercinaţi, etc., fac toţi parte din "organizaţia de bază" şi depind în mod ierarhic de şefii politici ai organelor legionare departamentale.

(Traducere din limba franceză de Eugen BĂLAŞA după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973)

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

PROBLEMA ASASINATELOR POLITICE DIN ROMÂNIA ÎN PERIOADA ANILOR 1930-1940

(urmare din Nr. 14)

Să vedem dacă s-a întâmplat aşa.

1) În februarie 1938 la instaurarea dictaturii, regele (Carol al II-lea) numeşte ca preşedinte al Consiliului de Miniştri pe Patriarhul Miron Cristea capul Bisericii Ortodoxe Române.

În privinţa aceasta, iată ce scrie Mircea Eliade:

„Cea mai patetică ironie a acestei primăveri 1938, a fost că nimicirea singurei mişcări politice româneşti care lua în serios creştinismul şi Biserica a fost începută sub oblăduirea Patriarhului Miron (Mircea Eliade - *Memorii*)".

Şi într-adevăr, sub patronajul Patriarhului au fost înfiinţate lagăre de concentrare pentru sute de legionari, au fost arestaţi şi condamnaţi şefi legionari, a fost asasinat, prin strangulare, Corneliu Zelea Codreanu şi alţi fruntaşi legionari.

În ziua de Paşti 1938, ziua Învierii lui Hristos, iată ce a putut declara Patriarhul: *„Un om în ale cărui vine nu curge nici un pic de sânge românesc, vrea să dea foc ţării. Apoi mai bine să moară unul pentru popor, decât să piară poporul pentru unul".* (din cuvântarea către preoţii Capitalei veniţi să-i spună tradiţionalul *"Hristos a Înviat").*

Amintim: Corneliu Zelea Codreanu fusese arestat în Vinerea Mare în urma demersului făcut de Nicolae Iorga.

Se pune întrebarea: oare dacă Patriarhul Miron Cristea era în viaţă în 1940 ar fi fost târât în faţa justiţiei? În mod cert: NU.

De ce? Pentru că *"nu se putea aduce Bisericii strămoşeşti o asemenea ofensă şi să se zdruncine credinţa poporului".*

2) Patriarhul Nicodim, la înmormântarea lui Armand Călinescu, în cuvântarea susţinută a încercat să justifice din punct de vedere al doctrinei creştine masacrarea a 300 legionari nevinovaţi. Tot acest Patriarh, în vara anului 1940 s-a dus la rege şi i-a sugerat că nu este bine să intre în tratative cu Horia Sima deoarece acesta ar fi mai periculos decât Corneliu Zelea Codreanu (mai periculos pentru cine?). Ce s-a întâmplat în timpul guvernării legionare? Patriarhul Nicodim nu a fost deranjat cu nimic, nu s-a exercitat nici o presiune pentru schimbarea sa din funcţie, iar Horia Sima la o întâlnire oficială cu Patriarhul Nicodim, conform protocolului, a îngenunchiat şi i-a sărutat mâna.

Câtă deosebire între poziţia morală a legionarilor şi poziţia regelui Carol al II-lea şi Camarila sa, dacă luăm cunoştinţă şi de următorul fapt: regele face o vizită la Chişinău, cu care ocazie asistă şi la o slujbă religioasă la Mitropolia unde păstorea, cu duh şi evlavie, Mitropolitul Gurie. În cuvântarea sa, Mitropolitul şi-a exprimat dorinţa ca *„data viitoare când M. S. va mai trece pragul acestui sfânt lăcaş, toată lumea s-ar bucura să vadă alături de M. S. pe Regina ţării, aşa cum se cade unui bun creştin"* (Regele alungase pe Regina Elena înlocuind-o cu metresa Elena Wolf Lupescu).

Rezultatul acestei „îndrăzneli": Mitropolitul Gurie al Basarabiei este scos din funcţie şi forţat să se retragă la mânăstire (ziarul "Universul" din 2/02.1938).

3) În noaptea de 21/22 septembrie 1939, au fost asasinaţi, câte 3 legionari nevinovaţi, în fiecare judeţ şi aruncaţi în pieţe publice unde au fost lăsaţi timp de 2-3 zile. Prefecţii care au ordonat ridicarea acestora de lângă mamă, soţie şi copii şi apoi uciderea lor în baza unui simplu ordin primit de la Guvern, se făceau vinovaţi de călcarea legii şi trebuiau arestaţi şi judecaţi pentru crimă? Dar poliţiştii sau jandarmii din aceste judeţe, care au tras cu pistolul, în capul acestor tineri nevinovaţi, omorându-i, în baza unui ordin verbal? În mod logic şi conform legii răspunsul nu poate fi decât: DA.

Şi totuşi, nici unul dintre aceştia nu a fost arestat, nici unuia nu i s-a deschis acţiune de cercetare penală. De ce oare? Deoarece, conducerea Mişcării Legionare, împotriva chiar a voinţei generalului Antonescu, a găsit de cuviinţă să tragă la răspundere doar pe marii vinovaţi care au fost în vârful puterii criminale şi a unui număr restrâns de poliţişti, jandarmi, procurori, în total 64 persoane, care se făceau direct vinovate de asasinatele petrecute în ţară.

Deci, criteriile care au stat la baza întocmirii listei de tragerea la răspundere a fost de a se merge la minimum de arestări ori dacă s-ar fi mers pe linia notei de răzbunare, atunci s-ar fi ajuns ca lista de vinovaţi să fie nu de 64 persoane, ci de sute, dacă nu chiar mii.

Deci, şi din acest punct de vedere se poate constata că legionarii au acţionat într-un spirit mai mult decât omenesc, spre deosebire de adversarii lor politici, care se considerau *"democraţi"* şi apărători ai drepturilor omului, au arestat, schingiuit mii de tineri şi au ucis 400 dintre ei, complet nevinovaţi.

Să mai remarcăm, că Guvernul legionar niciodată nu a pus în discuţie înfiinţarea de lagăre pentru adversarii politici, aşa cum procedase Regele Carol al II-lea în 1938.

Această poziţie demonstrează că statul naţional legionar nu poate fi caracterizat ca un stat poliţist.

Deşi în afara subiectului tratat, facem o paranteză - se mai pune o întrebare: cum se explică faptul că în această Mişcare au aderat sau au simpatizat o pleiadă de valori intelectuale şi morale ale societăţii româneşti, din care nominalizăm doar o parte: Nae Ionescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Radu Gyr, Mihail Sturdza, Corneliu Şumuleanu, P.P. Panaitescu, Petre Ţuţea, Ernest Bernea, Nichifor Crainic, Mircea Vulcănescu, Ion Caraion, Ion Barbu, Traian Brăileanu, Lucian Blaga, Mihail Manoilescu, Sextil Puşcariu, Ion Găvănescu, Mircea Streinu, şi generalii: Ion Petrovicescu, Zizi Cantacuzino-Grănicerul, Platon Chirnoagă, Gheorghe Constandache, Dumitru Mehedinţi, Mihai Racoviţă, Constantin Iacob, Dumitru Coroamă, Corneliu Dragalina şi alţii.

În încheierea acestui capitol, în care s-au prezentat fapte oribile comise de autorităţile "statului democratic" interbelic din România, mai ales, şi în mică măsură şi de legionari, sunt fără doar şi poate regretabile şi, ca învăţătură trebuie avut în vedere să nu se mai repete în viitor. Acest lucru, în mod cert poate fi realizabil, dacă legile clasice ale democraţiei vor funcţiona fără fisuri, şi drepturile omului reglementate de legi, respectate.

În ce priveşte Mişcarea Legionară, pentru păstrarea liniei sale de onoare şi demnitate, şi în baza experienţelor acumulate, în prezent şi viitor, nu poate fi de acord în nici un fel ca un legionar să ia viaţa unui adversar politic, în afara legii indiferent ce acte criminale ar fi comis acest adversar.

De altfel nicăieri în doctrina legionară nu apare crima ca metodă, ca dogmă de lucru a legionarismului şi de aceea toate actele individuale din trecut, ieşite din cadrul acestei doctrine, nu li se pot acorda justificări, rămân ca acte regretabile şi pe viitor, orice ieşire de această natură trebuie aspru condamnată.

De altfel, se constată că, din 1941 şi până în prezent, legionarii s-au supus prevederilor doctrinei legionare, mergând pe o linie non-violentă şi de resemnare.

Şi apoi trebuie să intre în capul tuturor, inclusiv a celor ce reprezintă autoritatea, că *„cine scoate sabia de sabie va muri"* iar sângele vărsat cere alt sânge, şi violenţele atrag după sine alte violenţe.

În final se amintesc cuvintele lui Ion I. Moţa, cel care s-a jertfit pentru Hristos pe frontul din Spania: *„Declarăm în faţa lui Dumnezeu şi a istoriei că violenţele noastre au fost totdeauna de apărare şi legitim răspuns. Iniţiativa ilegalităţilor şi a violenţelor revine în întregime inamicilor noştri".*

Gheorghe GRIGORAŞ - Bacău

1940

Ce nimb e frunţii tale deopotrivă
Germanie, suind cu spada ta?
Amiaza cărei Tebe ori Ninive
Atâta gând şi faptă arăta?

Destituit de Mirt, de Zeu, de Liră
Apare cântăreţul ostenit,
Peanurile cărui ocoliră
A zice a ta ardere-n zenit.

Dar dreptul Vlah oprit în şea pe coama
Cununii tale-adânci de cetăţui,
Ca Ramung, prinţul, strânge-în el icoana
Acestei mari, a doua ţară a lui

Voiu zice, deci, ca Novalis, Turingii
Coline stinse-n cel mai dulce-amurg,
În hipogeu ascunsul somn al mingii
De raze, şi ierbosul Luneburg.

Voiu lăuda Hanovra vibrătoare
De-acele amfore seci, suprafireşti:
Fecioarele cu mâini vindecătoare
Ori străvezii, ca nişte scumpe ceşti

Pe tonul cel mai surd al lirei, însă,
O, Goettingen, te sun misterios,
Chilie luminând de miere strânsă,
Smerit, lui Riemann, zeul tău bărbos

Dar semnul tău în Duh, ce clar, pe hartă
Zugravul,defăimatul, azi a scris,
Atenă, încolăcind pe-o aspră Spartă,
Liberator, ca iedera pe tyrs!

Cu ce auguste îndestul arpegii
Vom umple spaţiul de la ocean
La pietrele zgâriate, în Norvegii:
Legi tari şi table geniului german?

Noi nu uităm că duhului ce-nvinge
În veacul vlah, uscat ai fost şi istm,
Că "iarba de omăt", a noastră, întinge
În despletitul tău idealism;

Iar cea mai pură creştere din toate
El, Începutul, cel ce ne e tot:
Prea Sfântul Căpitan, cuprinde poate
În strat adânc şi osemântul got.

Deci, slavă, mântuire, Führer, ţie!
-Legiunea trage verdele-i covor,
Să treci în mers de altă Alexandrie
La Darius şi Împăratul Por.

(Falanga, IV, 27 miercuri, 25 decembrie 1940, p. 6-7)

Ion BARBU

Puncte de vedere străine

Cei care-i ajută pe oameni să nu fie înşelaţi, sunt adevăraţii lor binefăcători.

Voltaire

ÎN JURUL "CĂRŢII NEGRE A COMUNISMULUI"

VLADIMIR BUKOWSKI: Societatea şi puternicii zilei s u n t, aparent conştienţi de absurditatea situaţiei: cea mai mare crimă din istoria umană nu a fost judecată. Dar aşa cum a spus-o cineva cândva, poţi înşela lumea întreagă odată, câţiva - multă vreme - dar nu-i poţi înşela pe toţi pentru totdeauna.

Dar pentru adversarii noştri nu este vorba nici de conceptualizare filosofică, nici de adevăr istoric, pentru adversarii "cărţii negre" miza este poziţia lor în lume, puterea, privilegiile lor. Precum omologii şi vechii lor aliaţi din Rusia, ei constituie o NOMENKLATURĂ care se agaţă cu disperare de putere, şi atât cât vor putea, vor încerca să sufoce această chestiune. (...)

Ceea ce observăm astăzi în Uniunea Sovietică şi într-o mare parte a ţărilor din Est este rezultatul direct al politicii Occidentului care, în ciuda tuturor crimelor comuniste, l-a tratat ca pe un fiu risipitor căruia, într-o zi îi vor cădea solzii de pe ochi şi se va întoarce la "social - democraţia normală"; de unde rezultă această orbire fraternă faţă de crimele sale, lipsa de curaj în ce priveşte combaterea lui, apărarea "coexistenţei paşnice", dezarmarea unilaterală şi ajutorul material imens (recent cele 30 miliarde de dolari pentru subvenţionarea hoţiei, incompetenţei şi obrăzniciei n. n.).

Oricât de grotesc ar părea, au reuşit – peste speranţele lor – să menţină ceea ce era pentru ei esenţial: puterea "establishmentului socialist". Este suficient să privim în jurul nostru: în Europa, în Canada, în Statele Unite – ei sau aliaţii lor se află la guvernare. Sunt în Italia şi Franţa, în Anglia ca şi în Grecia, iar Germania - acum câteva zile s-a înscris în aceeaşi "asociaţie". Toţi vorbesc de "schimbare", de "noutate" şi chiar de economie de piaţă: dar când este vorba de realizat schimbări cruciale, se petrec isprăvi ca la noi sau ca în Marea Britanie când s-a pus problema reformei protecţiei sociale, noutatea dispare şi ne regăsim în faţa nomenclaturei socialiste.

Iar în toate organizaţiile internaţionale, la ONU, FMI sau BM veţi găsi peste tot vechii funcţionari socialişti în posturi de conducere. Vă aşteptaţi, din partea lor, la o discuţie cinstită şi deschisă despre un trecut atât de puţin glorios pentru ei?

Să nu ne înşelăm: ne aflăm pe aceeaşi corabie, marginalizaţi de vechiul nostru duşman în timp ce criza mondială a socialismului abia începe. RĂZBOIUL RECE NU S-A TERMINAT: mari bătălii vor veni dar, spre deosebire de primul război rece, noi nu dispunem de f o r ţ e tangibile pentru a participa.

VLADIMIR BUKOWSKI A PUBLICAT NUMEROASE CĂRŢI ASUPRA COMUNISMULUI: "URSS, de la utopie la dezastru" (1990), "Judecată la Moscova: un disident în arhivele Kremlinului".

ZBIGNIEW BRZEZINSKI:La 21 ianuarie 1998, aşa zisa DUMA "DEMOCRATICA" a Rusiei a ţinut un minut de reculegere în amintirea fondatorului Gulagului, în timp ce în mijlocul Moscovei, cadavrul primului MARE ASASIN al secolului, obiect al unei tandre refrigeraţii, zace mereu în mausoleul său.

Ce-ar zice azi lumea dacă foştii responsabili hitlerişti deghizaţi în "democraţi" ar onora memoria lui Adolf Hitler, al cărui mausoleu s-ar afla în mijlocul Berlinului pentru a-i conserva, pios, rămăşiţele pământeşti?

Dar ce se întâmplă la Moscova pare a nu fi mişcat pe nimeni. Nici măcar nu s-a remarcat acest fapt.

Mai grav: mulţi sunt înclinaţi să vadă în nazism RĂUL ABSOLUT, în timp ce comunismul ar fi RĂUL RELATIV deşi, aşa cum, asemenea lui Besançon, scriam acum câţiva ani că "deşi crimele lui Stalin au fost denunţate, nici un funcţionar al poliţiei secrete, nici un comandant al lagărelor de concentrare, nici un torţionar şi nici un călău nu a fost urmărit, judecat şi condamnat pentru crime contra umanităţii.

Se apreciază asaltul totalitar contra civilizaţiei printr-o prismă selectivă: într-un caz sunt urmăriţi fără încetare, în numele anumitor victime cei mai mărunţi vinovaţi în timp ce se uită cu uşurinţă cele 85 MILIOANE de victime ale comunismului (fondat şi condus de evrei).

(va urma)

P. S. Michail

PERSONALITĂTI LEGIONARE

ION BANEA (1905 - 1939)

• *Medic, avocat, scriitor.*

S-a născut în comuna Vurpăr, din judeţul Sibiu.

Studii secundare la Sibiu. Absolvă Facultatea de Medicină din Iaşi şi devine doctor în medicină. Obţine şi licenţa în drept.

Conducător al studenţimii clujene şi apoi, din 1932, comandant legionar şi şeful Regiunii Ardeal.

Scriitor şi publicist, scrie: *"Căpitanul", "Rânduri către generaţia noastră" şi "Ce este şi ce vrea Mişcarea Legionară". Colaborează la: Pământul Strămoşesc, Revista mea, România Creştină, Iconar.*

Iată ce scrie despre Corneliu Codreanu:... *"Căpitanul este o piatră de hotar, o graniţă. Sabie întinsă între două lumi: una veche pe care o înfruntă cu bărbăţie, distrugând-o, alta nouă, pe care o creează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină. Figura lui în cuprinsul Mişcării naţionale, de la război încoace (după 1918), apare ca o linie de foc în jurul căreia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducătorul şi animatorul".*

A fost ales parlamentar pe listele partidului *„Totul pentru Ţară"* la alegerile din 20 decembrie 1937, anulate de Carol al II-lea şi asasinat în închisoarea de la Râmnicu Sărat la 21/22 septembrie 1939, din ordinul aceluiaşi călău.

După istoricul american N. M. Nagy-Talavera, Ion Banea a fost, probabil, *"Cel mai admirabil om al Legiunii după Codreanu"* **(M.R.).**

DUMITRU BĂLAŞA (n. 1911)

• *Cucernică figură bisericească, istoric.*

S-a născut în comuna Guşoeni din judeţul Vâlcea, într-o familie cu şapte copii.

Studii la Seminarul teologic din Râmnicu Vâlcea (1923-1931) şi la Facultatea de Teologie din Bucureşti (1933-1936), pe care o termină cu o teză de licenţă, la care obţine calificativul "magna cum laude".

Este slujitorul lui Hristos în mai multe biserici din judeţele Olt, Dolj şi Vâlcea, iar în ultimul timp, la Catedrala Mitropolitană din Municipiul Craiova.

Este, de-a lungul vieţii, cercetător istoric şi scriitor, membru al *Asociaţiei Slaviştilor din România,* preşedintele Cenaclului literar *"Luceafărul"* de la Floreşti, preşedinte de onoare la *"Aula Academiei Zamolxis"* (Târgu-Jiu), Cavaler al Ordinului Steaua României cu spade şi panglica de Virtute, Iconom Stavrofor (cu Cruce Patriarhală), Director al revistei de cultură *"Dokiana"* din Şuteşti-Vâlcea, secretar al Institutului de Istorie Naţională-filiala Craiova, secretar de redacţie la revista *"Oltenia"*- Craiova.

Publică studii şi documente referitoare la istoria Bisericii şi a culturii româneşti din Oltenia, din care spicuim: Istoricul *Mânăstirilor Surpatele, Cozia, Iezerul, Sadova, Tismana, Cosuna; Luptele pandurilor cu turcii pe Valea Oltului, Manuscrisele cronicarului Dionisie Eclesiarhul,* precum şi peste 600 de comunicări. *"Enciclopedia istoriografiei româneşti",* consemnează o parte din activitatea de cercetător a părintelui Bălaşa.

În anul 1959 este arestat de Securitate şi condamnat la 6 ani de temniţă pentru lupta împotriva orânduirii comuniste. Este umilit, bătut, casa jefuită, dus la închisoare ca un tâlhar, în lanţuri. Asemenea Brâncovenilor nu s-a lepădat de credinţă şi nu a dat înapoi niciodată, având convingerea că adevărul şi dreptatea vor triumfa.

A făcut parte activă din Mişcarea Legionară **(M.R.).**

PORTRETUL MORAL AL CREŞTINULUI ORTODOX

Urechile creştinului sunt aplecate să asculte sfintele slujbe, cuvinte ziditoare, muzică neprihănită şi binefăcătoare . Muzica trebuie selecţionată; muzica bună este recomandată ca distracţie, odihnă, reconfort, dar în măsura în care trezeşte şi întreţine virtutea. Mai mult decât orice altă artă, muzica este capabilă să provoace nostalgia paradisului pierdut şi să evoce frumuseţea raiului râvnit a cărei fericire nu poate fi concepută fără muzică, executată de corul îngerilor.

Rugăciunea este respiraţia creştinului prin care el ţine legătura cu Dumnezeu – lăudându-l, mulţumindu-i şi solicitându-i ajutor. Gura creştinului este păzită cu străşnicie de o strajă neadormită. Nu-i scapă nici o injurie la adresa lui Dumnezeu. Creştinul este gata să-l laude pe Dumnezeu, prin cântare, rugăciune, preotică şi conversaţie, să mângâie şi să îndrumeze pe semeni spre cele bune. Creştinul nu-i agresiv, nu-şi îngăduie să lovească decât în legitimă apărare, iar printr-o calitate eroică, nici atunci. El este deprins să mângâie pe cei ce suferă, să panseze răni, să şteargă lacrimi, să se adune pentru rugăciune, pentru binecuvântare.

Picioarele creştinului nu-l poartă în locuri de pierzanie, ci în locaşul Domnului pe calea cea dreaptă a virtuţii. Sunt grabnice să alerge în ajutorul bolnavilor, lipsiţilor şi păcătoşilor şi-şi prosternează adesea genunchii în faţa lui Dumnezeu.

Îşi îngrijeşte trupul, îi face adăpost, îl hrăneşte dar îl şi fereşte de lucruri de risipă şi de lux.

Prin post, privegheri, metanii, îl determină să fie capabil să-şi stăpânească poftele.

În cele 9 Fericiri, Mântuitorul condiţionează fericirea de realizarea virtuţilor: smerenia, pocăinţa, blândeţea, setea de dreptate, milostenia, curăţirea inimii, suferinţele pentru credinţa în Hristos, care implică toate suferinţă. După învăţătura creştină suferinţa apare în omenire ca pedeapsă pentru păcat – păcat originar şi păcat actual, personal al nostru sau al semenilor. De fapta bună a omului este legată în chip firesc sancţiunea ei: recompensa, bucuria, fericirea pentru fapta bună - şi pedeapsa, nenorocirea, suferinţa pentru fapta rea. În condiţiile vieţii în păcat, suferinţa este un instrument de care se foloseşte Dumnezeu pentru îndrumarea şi înaintarea noastră pe calea binelui. Ea împlineşte un rol ispăşitor, purificator şi creator. Suferinţa verifică şi întăreşte virtuţile. Crucea şi Învierea sunt inseparabile.

Creştinul îşi poartă Crucea Sa, încredinţat că Dumnezeu l-a împovărat cu suferinţe cu rost mântuitor, nici peste puterile lui şi nici fără a-l ajuta să le suporte şi valorifica. Creştinul crede că Dumnezeu îl va răsplăti cu prisosinţă pentru toate suferinţele îndurate pentru mântuire. De notat că suferinţa nu este un scop ci un mijloc. Suferinţa este un rău în sine. Creştinul n-o îndură decât atunci când ea devine o condiţie inevitabilă a binelui. Altfel el o combate străduindu-se s-o evite, s-o alunge, s-o desfiinţeze sau măcar s-o împuţineze.

(continuare în pagina 6)

Nicolae CRĂCEA (Comandant legionar)

(urmare din pagina 5)

Moartea, cea mai mare suferinţă este plata păcatului. Ea pune capăt păcatului şi devine parte de intrare în viaţa veşnică, trupul înviind într-o formă spirituală. Civilizaţia actuală elimină una după alta cauzele suferinţelor legate de foame, frig, ignoranţă, mizerie, infirmităţile suprimate. Se constată că păcatul egoismului, orgoliului, lenei şi altele, împiedică binefacerile asupra tuturor oamenilor. Ceea ce dovedeşte că fericirea nu poate fi realizată fără desăvârşirea morală. Păcatul intrat în lume şi intervenţia negativă a diavolului fac din viaţa umană o arenă în care se duce o luptă crâncenă şi necurmată între forţele binelui şi răului.

Suferinţa este inerentă în viaţa prezentă pentru că cultivarea virtuţilor cere suferinţă. Iubirea fără suferinţă se va realiza deplin numai în viaţa viitoare şi în aceasta va consta fericirea. E comuniunea în iubirea reciprocă între oameni şi între oameni şi Dumnezeu.

Creştinul este deplin încredinţat că Dumnezeu îi dă o cruce de purtat pe măsura capacităii lui de a o suporta şi valorifica. Purtând-o cu credinţă, nădejde şi dragoste, el suferă împreună cu Hristos, ca să se facă părtaş la bucuria învierii cu El.

Una din virtuţile eminamente creştine este smerenia, condiţia primordială a vieţii creştine, preambulul tuturor virtuţilor. Prin smerenie dobândim conştiinţa limitelor morale, a poziţiei noastre faţă de Dumnezeu şi semeni. Smerenia este recunoaşterea stării noastre de creatură şi dependenţă totală faţă de Dumnezeu. Este sentimentul neputinţei noastre şi al nevoii de ajutor. Fără smerenie nu e posibilă credinţa, nu-i posibilă nici iubirea, pentru că numai umilinţa uneşte, pe când orgoliul îndepărtează de Dumnezeu şi divide pe oameni. Credinţa preţuieşte toate valorile culturii create de-a lungul anilor.

Cele 6 grupe de valori: teoretice, economice, juridice, estetice, morale şi religioase, sunt expresia spiritului creator uman, şi a puterii de stăpânire asupra naturii şi i-au fost date omului la crearea sa prin porunca: "Stăpâneşte pământul" (Fac. 1,28). Singura condiţie este respectarea primatului valorii morale şi religioase, fără de care celelalte valori nu sunt de folos omului.

Creştinul este perfect ancorat în Biserică, pentru că oferă tuturor creştinilor prin cultul divin, rugăciune, cântările şi actele cele mai alese şi mai potrivite pentru toate nevoile lui spirituale.

Creştinul se fereşte de idolatrie, nu acordă atenţie superstiţiilor, care îi încurcă viaţa şi-i micşorează virtuţile. Nu cade în fanatism adică nu urăşte pe oameni în numele credinţei în Dumnezeu şi nici în bigotism (formalism). Creştinul nu blestemă, nu jură strâmb şi-şi ţine făgăduinţele drepte. Supravenerează pe Sfânta Fecioară Maria şi venerează pe sfinţi. Existenţa sfinţilor dovedeşte că binele este realizabil. Ei oferă o pildă şi nu un stimulent, ei sunt între noi şi Dumnezeu. Creştinul îi contemplă, se roagă lor şi le imită viaţa.

Creştinul nu ridică viaţa nimănui pentru nici un motiv. Viaţa este un bun suprem care aparţine lui Dumnezeu şi este dat fiecăruia cu un anumit rost. Numai Dumnezeu are drepturi asupra ei. Sinuciderea nu găseşte motiv temeinic în sufletul creştinului, care nu trebuie să dispere niciodată. Duelul care este omucidere şi sinucidere în acelaşi timp este oprit de Decalog şi de porunca iubirii creştine. Creştinul se poartă cu semenii săi ca într-o familie. Preocuparea principală a creştinului trebuie să fie obândirea şi exercitarea virtuţilor *„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu"* (Mt. 6,33). Bogatul nu se poate mântui fără milostenie, chiar dacă ar practica toate celelalte virtuţi. Lactanţiu spune că cine poate ajuta pe cineva care este pe punctul de a muri şi nu-l ajută - îl ucide. Creştinul este un misionar prin cuvânt şi prin faptă al credinţei creştine.

Filosoful Bergson aşează pe misticii creştini pe treapta cea mai înaltă a desăvârşirii umane. Totuşi trebuie precizat că sfinţenia creştină nu este o performanţă rezervată monahilor şi clericilor - cum se crede de obicei, ci este un obiectiv comun tuturor creştinilor. Suferinţa este trăirea creştină pe care fiecare creştin este dator s-o aibă şi care se realizează la diferite grade, în funcţie de puterea fiecăruia.

Oricine poate urca pe culmea sfinţeniei, în orice condiţie şi stare s-ar afla. După cum nu toate culorile curcubeului strălucesc la fel, tot aşa sfinţii dezvoltă fiecare o virtute mai mult decât alta.

Desăvârşirea creştină nu-i fără folos pentru omenire ci putem afirma că această desăvârşire trăieşte în mare parte din jertfa creştinului. Oriunde este nevoie de un sacrificiu, acolo vom da de creştini. Cele mai riscante servicii în locuri contaminate de boli pe care infirmieri laici le refuză, sunt îndeplinite de călugări creştini. De pildă leproşii dintr-o insulă din Oceania piereau fără nici un ajutor până la sosirea misionarilor creştini, care singuri au consimţit să-i îngrijească şi să-i consoleze. În zilele noastre două premii Nobel au fost decernate – unul Maicii Tereza, care şi-a închinat viaţa îngrijirii leproşilor din Calcuta, iar altul – pastorului Albert Schweitzer, teolog, filosof, muzicolog şi medic, care s-a ocupat cu îngrijirea bolnavilor din jungla africană (Congo).

Când barbarii din Algeria au redus pe creştini la situaţia de robi, a fost înfiinţat îndată un ordin religios creştin cu destinaţia expresă de a răscumpăra pe sclavii creştini. Când lucrul acesta nu izbutea prin alte mijloace, membrii acestui ordin îşi asumau ciudata obligaţie de a rămâne ei sclavi în locul celor eliberaţi, cu această condiţie. Acest ordin a lucrat vreme de 5 secole.

Amintim de asemenea azilurile de orfani şi bătrâni, spitalele în care creştinii îngrijesc pe bolnavii lor cu o răbdare îngerească şi un devotament frăţesc. Nu există plagă a omenirii pe care creştinii să n-o îngrijească. Cea mai strălucită victorie fiind înfrângerea egoismului creştin, care practică „lepădarea de sine" dovedesc cel mai mare curaj.

Cel mai primejdios este cel ce locuieşte în casă cu noi (Sf. Ambrosie). Renunţarea cerută creştinului nu este o abdicare ci o transformare a fiinţei. Creştinismul a sporit şi frumuseţile şi bucuriile vieţii. Portretul moral al creştinului reprezintă pe om în realizarea lui era cea mai înaltă, în culmea desăvârşirii sale.

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA VRANCEA
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Radu MOLDOVAN
Administraţia (tl.: 610 46 71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: "F C B - V"–C. P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".

I.S.S.N.: 1453 - 5602